

Konfliktushelyzet = vizsgahelyzet

Békésen ment hazafelé az utcán, amikor az egyik kapualjból kivágódott egy rohanó férfi. Alaposan összeütköztek.

A férfi magánkívül volt, tombolni kezdett. A másik könnyedén meghajolva szívélyesen rámosolygott a dühöngőre, és ezt mondta: Barátom, nem tudom, ki okozta akaratlan, de heves összeütközésünket. De semmi kedvem ezt most kinyomozni. Ha én mentem volna önnek, kérem, bocsásson meg. Ha ön szaladt volna belém, felejtse el.

Újból könnyedén meghajolva, búcsúmosollyal folytatta útját.

Megállásra, gondolkodásra készített ez a kis történet. Ha életünket az örömhír fényében nézzük, akkor látjuk igazán, mikor teljesítettük a jézusi parancsokat életünk apró részleteire lebontva.

Évekkel ezelőtt szembe-sültem egy gondolattal, amely arra figyelmeztetett, hogy egyetemet végezni, tudósnak lenni nem kötelező, de jó embernek lenni igen.

Mindenki képes arra, hogy jó ember legyen. Amikor temetünk valakit, és azt mondják rá: jó ember volt, a legnagyobb dicséret hangzott el róla.

Az elmúlt esztendőben hallottam egyik papi találkozónkon: nemcsak azt kell nézni, mekkora valakinek az intelligenciahányadosa (IQ), hanem azt is, mekkora az érzelmi intelligenciája (EQ), és mekkora a lelki intelligenciája (SQ). Ha nincs meg a spirituális intelligencia, akkor az első kettő nem sokat ér. Ezért lehetséges, hogy magasan képzett, többdiplomás emberek is képesek hihetetlenül ostobán, primitíven beszélni, élni, cselekedni.

Az idézett kis történetben a lelki-leg kiegyensúlyozott ember helyesen oldotta meg konfliktusát, mivel nem az igazságot akarta kideríteni, nem a másikra fogta a történeteket, nem indulatból beszélt, nem zúgolódott és vádaskodott, nem vett erőt rajta a sértődöttség, hanem könnyed (lelki) eleganciával elejét vette a veszekedésnek.

Aki konfliktushelyzetbe kerül, az biztosan vizsgázik. Boldog szülők c. könyvében mondja Bruno Ferrero: az a szülő, aki konfliktusba kerül gyermekével, már eleve vesztes.

A saját életemet végiggondolva rengeteg példával tudom bemutatni, mennyit hibáztam, és mikor oldottam meg igazán jól a nem könnyű szituációkat.

Évekkel ezelőtt figyelmetlen voltam vezetés közben, és nem adtam elsőbbséget egy autónak. Szerencsére ezt az autót egy raliversenyző vezette, így nem lett baj. De amikor kiszáll-

nyós a szembenállásuk, ezért a konfliktushelyzet elmélyítését operatív módon elősegítjük.” Akkor, abban az élethelyzetben ezt nem lehetett érzékelni. Ha mindezt tudtam volna, akkor biztosan okosabban lépek fel, és megpróbáltuk volna együtt kijátszani a kommunista titkosszolgálatot.

Voltak egyértelmű helyzetek, amikor nem lehetett engedni. Második állomáshelyemen a III/III-as rendőrtiszt azt tanácsolta a plébánosomnak: akadályozza meg, hogy papi találkozóra menjek, ezért csütörtökre adjon munkát. Kapóra jött egy temetés,

ezért plébánosom a papi találkozó időpontjára tette, és kijelentette, ő beteg, ezért nekem kell temetnem. Mondtam neki, ha azt akarja, hogy én temessek, akkor az időpont kijelölését bízza rám, különben az végezze el a munkát, aki felvette. Nem engedtem a zsarolásnak, és a temetést más időpontban tartottuk meg. Ezt az esetet is megtaláltam a dokumentumok között, és erről olvasva az a jó érzés töltött el, hogy nem hibáztam.

A konfliktushelyzetekben mindig vizsgázunk. Ezeket a helyzeteket csak az tudja jól megoldani, akinek nagyobb a szerete. Aki megsértődik, aki nem tud felejtetni, aki nem tud megbocsátani, az rosszul vizsgázik.

Auschwitzban raboskodott két zsidó férfi, de túléltek a borzalmakat, és negyven év múlva ismét találkoztak. Az egyik megkérdezte a másikat: „Te meg tudtál bocsátani fogva tartóinknak és kínzóinknak? Mert én nem.” Társa ránézett, és így szólt: „Akkor téged még mindig fogva tartanak.”

Nagyon ügyelek rá, senki ne tartson fogva azáltal, hogy képtelen vagyok a megbocsátásra, felejtésre.

Ma már tudom, minden konfliktushelyzetben vizsgáznom kell. Ezek mutatják meg, mennyi bennem a szeretet, mennyire értettem meg Jézus Krisztus tanítását. Szeretnék mindig jól vizsgázni.

Vincze József

tunk az autóból, üvöltött velem, mégpedig nagyon. Én csendesesen csak ennyit mondtam: Elnézést kérek, majd máskor jobban figyelek. Tovább üvöltözött velem, de én minden alkalmas időpontban csak ezt az egy mondatot mondtam. Egyszer csak megnyugodott, odajött, kezét fogott, köszönt és elment. Ekkor mélyen megértettem, aki hibázott, az ne hepciáskodjon, ne magyarázza a bizonyítványát, hanem ismerje el, és kérjen bocsánatot a tetteért.

Persze tudok negatív példát is mondani az életemből. Megdöbbenve olvastam az Állambiztonsági Szolgálatok Történeti Levéltárában, hogy amikor konfliktushelyzetbe kerültem volt plébánosaimmal, akkor a kommunista titkosszolgálat emberei ezt így dokumentálták: „Számunkra elő-